

Çocukların Ortak Dili Gülmektir

— Savaş · 22 Mayıs 2016

Kızım Helin'e (1)

Bir varmış; yoksulluk
Bir yokmuş; yine yoksulluk varmış
Evvel zaman içinde kalbur saman içinde
Pirelerin berber, develerin tellal olduğu
Fabrikatör Hulusi Kentmen'in oğlu Tarık Akan'ın
Münir Özkul'un fakir kızı Hülya Koçyiğit'e abayı yaktığı
O masalsı zamanlarda
Yoksulların payına düşen
Ve hep "bir varmış" dediğimiz;
Bir yokluk varmış, bir yoksulluk
Bir ayrılık, bir ölüm
Merhametsiz bir zülüm
Etimizi ısırın soğuk bir gece
Kırık dökük bir sevinç
Biraz hasret, biraz gurbet, biraz gözyaşı
Bir de amansız yaşama telaşı...

Senden çok zaman önce kızım
Ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken
Anam; biri kız üçü erkek
Saçlarından güneş fışkıran dört çocuğunu
Aşk ile sevip
Yokluk ve acılarla gıdım gıdım emzirirken
Az gittiğim uz gittiğim
Dere tepe düz gittiğim o güzel yüreğinde
Ve yağmurlar biriktiren o muhteşem gözlerinde
Bir varmış; gözyaşı
Bir yokmuş; yine hep gözyaşı varmış...

Masal masal mat atar, iki tilki ot satar iken
Kurt köye muhtar olup, elini verenin kolunu kapar iken
Anamın nehir gibi ninniler akan dudağından
Gözlerime şırl şırl ninniler dökülürken

Ve peri kızları uykularıma dalıp
Düşlerimde ışıl ışıl gezinirken
Ve ben; İlkokul sonrası yoksulluğumuza atfen
“Eti senin kemiği benim” Ziya ustaya teslim edilen
Acemi ve minik bir tamirci çırağıyken henüz;
Motor yağı bulaşmış en mavi gözlerimle
Çocuksu hüznlerim
Kıtlık zamanı gülüşlerim
Ve en yoksul ellerimle
Ağlayan çocuk posterlerini afişlerdim
Odamızın çatlak ve kireç badanalı duvarlarına...
O ağlardı;
Gözyaşları sağanak ve gök gürültülü dökülürdü içime
Islanırdım; gözyaşı kokardım buram buram
Üşürdüm; güneş en harlı sıcağı ile okşarken yanağımı
Ağlardım; gözyaşlarım damla damla karışırdı yağmurlara
Ve her sabah ağlayan çocuk posterleriyle göz göze tutuşup
Gözlerimde biriken yangınlara karışarak
En uzlaşmaz
En asi, en hırçın, en yoksul
Ve en kavgacı yanımla
Duvara asılı gözyaşlarını sırtlar evden öyle çıkardım...

Ve biz; (bakışlarından devrim ve sevda fışkıran
Kuyu sokağının kavgaya ve isyana koşulu
En asi, en uslanmaz ve en yoksul çocukları yani...)
Bir daha ağlamasın diye çocuklar
Bolca devrimler yedekleyip yüreğimize
Dünyaya meydan okur
Silahlar kuşanırdık gülüşten ve aşktan yana...
Açlık, yoksulluk, savaşlar ve ölüm
Ve haykırışlar, çığlıklar
Acıların izini taşıyan yüzler
Ve çocukların gözlerinden süzülen yaş
Bir daha yaşanmasın istedik...
Yüreğimizin dağlarında ateşler yakıp
Silahlar kuşandık gülüşten ve aşktan yana
Ve tahrip gücü yüksek bir bomba gibi
Yüreğimizi parçalayan acılar ve gözyaşlarına karşı

Zulamızda az bulunan gülüşlerle savaştık...

Zulamızdaki son gülüşte bitti mi ne?
Yoldaşlar zor durumda çocuklar
Dudaklara sürülü en son gülüş bende kaldı
Bense yaralıyım, yorgunum, uykusuzum
Üşüyorum...
Haydi! Kızım;
Tez ol, gülüşünü yetiştir bana
Yanarak küle dönen Zümrüdü Anka kuşu gibi
Gülüşünü küllerime kat, karıştır
Ve yeni baştan doğur beni
İş sana düştü artık
Gülüşün kurtuluşumuz olacak
Koş tüm çocuklarına haber ver dünyanın
Gülüşümüz bitmek üzere
Cepheye kucak dolusu gülüş yetiştiresinler
“dilimden anlamazlar” deme sakın
Çocukların ortak dili gülmektir kızım...

“bir varmış; aşk ”de kızım
“bir varmış; barış”
“bir varmış; gülüş” de
“Bir yokmuş” deme sakın, “bir yokmuş” deme...

Şubat 2000
Savaş Karaduman

Gülüşüne yaslanıp
Çocuklara ve aşka dair sözler biriktirdiğim bir şiir gibi
Seviyorum seni yüreğimin bir tanesi...
(Baban)